

Gelezen: Zakelijke gegevens: schrijver, titel, uitgave/druk, uitgever, jaar uitgave, ISBN nummer, aantal pagina's

Karel Glastra van Loon: 'Ongeneeslijk optimistisch'. Uitgeverij: Nieuw Amsterdam, Amsterdam 2005 , ISBN9046800164, 123 pagina's

Soort ziekte: Hersenkanker, kwaadaardige hersentumor, astrocytoma van de tweede of derde graad, wordt tot glioblastoma multiforme, de vierde graad, ook wel 'The Terminator' in de volksmond. (pag. 76)

Over de schrijver: Karel Glastra van Loon is geboren op 24 december 1962 in Amsterdam en komt uit een gezin met 5 kinderen. Op 1 juli 2005 overleed Glastra van Loon aan de ziekte kanker. Hij was getrouwd met Karin Kuiper, die in het boek een 'afscheidscolumn' schrijft, en heeft drie kinderen. Hij zat een jaar in de Verenigde Staten, waar hij op de Hastings Senior High School in Minnesota, was naast auteur freelance journalist en televisiemaker van het programma 'Lopende Zaken'. Karel was een geëngageerd auteur. De eerste nonfictieboeken die hij schreef hadden een grote maatschappelijke lading. Hij debuteerde in 1994 met 'De Poppe-methode, in 1995 gevolgd door 'Herman' een 'biografie' van de beroemdste, want eerste genetische gemanipuleerde stier van Nederland, dat hij samen met Karin Kuiper schreef. In 2000 schreef Karel Glastra van Loon samen met Jan Marijnissen, SP-voorzitter van de Tweede Kamerfractie, het boek 'De laatste oorlog', over de rol van Nederland in internationale conflicten. Bekende boeken zijn: de verhalenbundel 'Vannacht is iedereen gek geworden' (1997), de roman 'de passievrucht' (1999), in diverse vertalingen verkocht en verfilmd, 'Lisa's adem' (2004). Glastra van Loon schreef sinds enkele jaren een column in het vrouwenweekblad Margriet. Hij begon met de bijdrage voordat hij ziek werd, maar hield de lezers sinds de ontdekking van zijn hersentumor op de hoogte van het verloop van de ziekte en de gevolgen daarvan voor zijn privéleven met drie jonge kinderen.

Soort egodocument/boek: 'Ongelooflijk optimistisch' is een verzameling columns die Karel Glastra van Loon over zijn ziekte, hersenkanker schreef voor het weekblad Margriet. Hij wilde dat dit boek na zijn overlijden zou verschijnen.

Stijl: Het boek bevat korte columns, waar hij een voorwoord, middenstuk en nawoord in had willen zetten. Dat is niet meer gelukt. Het zijn vlotgeschreven stukjes in de ik-vorm. Met een inleiding van de uitgever, Marie van Wijnen en een afscheidscolumn van zijn vrouw. De columns zijn vaak met een droge humor geschreven.

Korte samenvatting: In januari 2004 bleek Karel Glastra van Loon een hersentumor te hebben. Hij onderging operaties, chemokuren, bestralingen en alternatieve behandelingen. Hij beschrijft hoe hij sleetje glijdend met twee van zijn kinderen in Ann Arbor, Michigan merkte dat zijn linkerbeen het niet meer deed, in het ziekenhuis belandt en ze daar een verdichting in de hersenen ontdekken, die wijst op een hersentumor. Sleetje glijden komt een paar keer terug in het boek. Als hij met broer en kinderen in Nederland in een kasteeltuin sleetje glijdt is hij trots dat niemand kan zien dat daar een 'kankerpatiënt sleet'. Hij vertelt open over waarom hij ook een alternatieve geneeswijzer raadpleegt, en wat hij vindt van gebedsgenezing. Hij vertelt hoe hij de ziekte beleeft met zijn omgeving en zijn gezin. Hij vertelt weinig over ziekenhuis ervaringen en opnames, die veelvuldig moeten zijn geweest. Meer

over ziekte ervaringen in en rondom het gezin, met korte verslagen over de uitstapjes naar het ziekenhuis. Daarbij blijft hij ongeneeslijk optimistisch. Tussen de regels staat soms meer geschreven.

Wat viel op: Het boekje is goed geschreven, Karel schrijft met veel warmte over zijn gezin en vrienden, de opvang van de mensen om hem heen. Je hebt niet het idee dat hij dingen verzwijgt, ook al staat maar een deel van het ziekteverhaal beschreven. Het boekje maakt indruk. Ook al ben ik het niet met alles met hem eens, zijn commentaar op de natuurwetenschappelijke geneeswijzen zet je aan het denken, net zoals Karin Spaink en Joost Zwagerman dat doen vanuit andere ‘tegenculturen’.

Karel is ook op zoek naar genezing buiten de traditionele geneeswijzen, bezoekt een traditioneel en alternatief geschoolde huisarts, haalt een onderzoek aan dat aantoonde dat gebedsgenezing werkt, waarna hij dat in een volgend aantal pagina's weer terug neemt. Zonder overigens van standpunt te veranderen dat de traditionele geneeswijzen alleen voldoende zijn.

Citaten: ‘De dienstdoende 112-beambte meende dat we toch maar eerst de doktersdienst moeten bellen (het was zaterdagavond, dan weet je dus zeker dat je eerst een kwartier naar een bandje met zesentachtig keuzemogelijkheden moet luisteren, waarbij, als je pech hebt, de verbinding wordt verbroken, net voordat de laatste twee cijfers zijn uitgesproken). Mijn vrouw was dan ook niet van plan om daar genoeg mee te nemen, maar al snel bleek dat de 112-beambte er een erezaak van maakte. (Waar die mensen in worden opgeleid, weet ik niet, maar niet in het tactvol omgaan met mensen die in paniek zijn. Ik hoorde mijn vrouw zeggen....maar dat zeg ik u: hij heeft een hersentumor! Wat zegt u? Maar hij ligt op de grond! Hij vergaat van de pijn!’’Dus hij moet zélf aan de telefoon komen?!’

..... Ik was inmiddels volstrekt in paniek. En woedend. De pijn op mijn borst was ondraaglijk. ‘Stuur verdomme een ambulance!’ was het enige dat ik uit kon brengen toen mijn vrouw me de hoorn in de hand drukte. Waarop de 112-beambte ijskoud antwoordde: ‘Als u zo tegen me gaat praten, dan help ik u helemaal niet meer.’ (pag. 31)

‘...het strikt wetenschappelijke wereldbeeld (materialistisch en mechanistisch) vind ik koud en ontoereikend om de rijkdom van het leven te verklaren.’ (pag. 42)

‘We waren een lang weekend naar Winterberg, in Hoch Sauerland, op zoek naar winterse pret. En dat had zo zijn redenen.

Allereerst waren daar de wijze woorden die mijn goede vriend Paul W. ooit tegen mij sprak. Zelf vader van een prachtige dochter, vroeg hij mij eens in een filosofische bui: ‘Is het niet de belangrijkste taak van ons als ouders om ervoor te zorgen dat onze kinderen later over een rijke schat aan jeugdherinneringen kunnen beschikken? Ik vond dat een mooie gedachte...’ (pag. 71)

En toch, ik kom bij geen van mijn behandelaars zo graag als juist bij dokter Moolenburgh. De belangrijkste reden daarvoor is deze: hij gelooft in de kracht van de menselijke geest en dus in het belang van een positieve instelling ten aanzien van ziekte. Toen ik de eerste keer bij hem kwam, vertelde ik hem dat ik altijd had gedacht tweeënnegentig te zullen worden en dat ik dat eigenlijk nog steeds wilde. In plaats van dat hij me ging vertellen dat dat, gezien mijn diagnose, niet erg waarschijnlijk was, schreef hij netjes in zijn dossier: meneer wil tweeënnegentig worden. ‘Want mijn opvolger,’ legde hij uit, ‘moet dat natuurlijk ook weten.’ Waarop wij beiden in lachen uitbarstten. En dus ga ik er nog steeds van uit dat ik gewoon tweeënnegentig word. Mocht dat onverhoopt niet doorgaan, dan heb ik in elk geval opgewekt

geleefd. Ondanks, en ja, ook *dankzij* mijn ziekte.....

PS: Dokter Moolenburgh neemt nog slechts zeer beperkt nieuwe patiënten aan. (pag. 88-89)

Andere recensies: Nog niet gevonden.